సీరియల్

అడుగు ముందుకు వేస్తే భస్మాం!

వసుంధర

(ఐదవ భాగము)

అడవిలో మూడుకిలోమీటర్ల దూరంవెళుతూ వచ్చాక వారికి ఒక విచిత్రజంతువు కనపడి ఆగిపోయారు.

అది నిలువెత్తు వున్నది. కళ్ళు యెర్రగా వున్నాయి. ఒక చేయి కుడిపక్కగా జాపివుంది. రెండో చేయి పొట్ట మీదవుంది. చాలా భయంకరంగా అగుపిస్తున్న ఆ జంతువును చూసి బృందమంతా కాస్తదూరంలోనే ఆగిపోయింది.

ఆ జంతువు వీళ్ళను సమీపిస్తుందని చాలాసేపు కదలకుండా వాళ్ళలా అక్కడే నిలబడిపోయారు.

రామేశం ఆలోచిస్తున్నాడు. అది ఏజాతి జంతువు.

సాధారణమయిన ఈ అరణ్యంలోకి అదెలా వచ్చింది? ఈ అరణ్యంలో చరిత్రకందని జంతుజాలమున్నదా?

బృందం ఈ విషయాన్ని చర్చించారు కానీ వారికి అంత తృప్తిగా లేదు. భారతదేశపు టరణ్యాల్లోని జంతుజాలం గురించిన సర్వేలో విచిత్ర జంతువులున్నట్లు ఎక్కడా అభివర్ణించబడలేదు. చాలాసేపు అక్కడాగేక టాక్సీవాలా ధైర్యం చేశాడు. ఏమయితే అయింది, తాను ముందుకు వెళ్ళి దానిసంగతి చూస్తానన్నాడు. యెవ్వరూ అతన్ని వారించలేదు. ప్రోత్సహించలేదు.

టాక్సీవాలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఆ జంతువును సమీపిస్తున్నాడు. అది యెర్రటి కళ్ళతో అతని వైపే చూస్తున్నది కానీ కదలడంలేదు. టాక్సీవాలాలో క్రమంగా ధైర్యం హెచ్చింది.

అతనా జంతువును సమీపించి గట్టిగా కేక పెట్టాడు "హేయ్ అంతా ఇలా రండి—ఇది బొమ్మ!"

అతడికేకలు విని అంతా పరుగెత్తుకువచ్చారు. నిజంగానే అది బొమ్మ. కానీ జీవకళ ఉట్టిపడుతోంది. కదలికలేని కారణంగా తప్పితే దాన్ని బొమ్మ అని గ్రహించడం కష్టం.

"అయితే ఈ బొమ్మ ఇక్కడికెలావచ్చింది? ఎవరు దీనినిక్కడ ఉంచారు? ఎందుకుంచారు?" అన్నాడు రామేశం. అంతా ఆలోచనలో పడ్డారు. కాని సరియైన సమాధానం ఎవరికీ దొరకలేదు.

"ఈ బొమ్మచేయి ఒకటి ఒకవైపుగా సూచిస్తోంది. అటువెడితే ఏమైనా వింత మనకళ్ళబడవచ్చు" అన్నాడు భోగారావు.

అందరికీ అది సబబుగా తోచింది. రామేశం మాత్రం 'బొమ్మ సూచించినవైపు వెడితే మనం కాలిబాటను

వదిలిపెట్టాల్సివుంటుంది. ఆ తర్వాత దారి మరిచిపోతే ఈ అరణ్యంలో మనం చిక్కుపడిపోతామేమో ఆలోచించండి'' అన్నాడు.

అయితే మిగతా అందరికీ బొమ్మ సూచించినవైపు వెళ్ళాలని వుంది. ఆ మాటకొస్తే అనుమానాన్ని వెలిబుచ్చిన రామేశానిక్కూడా అటు వెళ్ళాలని వుంది.

అక్కడ అందరూ ఫలహారాలు తీసుకున్నారు. బొమ్మకు సమీపంలోనే ఒక నీటివాగు కనబడింది. అంతా ఆ వాగులోని నీరు తాగారు. నీరు తియ్యగా ఎంతో రుచిగా వుంది. ఆ నీరు తాగాక అందరిలోనూ కొత్త ఉత్సాహం కలిగింది. మళ్ళీ ప్రయాణాన్ని కొనసాగించారు.

వారలా రెండు కిలోమీటర్ల దూరం నడిచి ఒక కొండ వద్దకు చేరారు. కొండ వారి దారికి అడ్డంగావున్నది.

''ఇక్కడొక సొరంగమార్గముంది!'' అంటూ అరిచాడు జోహారీ. అందరూ ఆత్రుతగా అటు చూశారు. నిజమే! ఆ కొండలో ఓ చిన్న గుహావుంది. దానినే జోహారీ సొరంగమార్గమంటూ అరిచాడు.

''ఏంచేద్దాం?'' అన్నాడు ఠాకూర్.

''ఇలాంటి గుహాలలో ఒకోసారి కొండచిలువ ఎదురు కావచ్చు'' అన్నాడు రామేశం.

గుహముందు వారు పరిశీలించి చూస్తున్నారు. ఏదో కొత్తవిశేషం కనుక్కోబోతున్నట్లు వారికళ్ళు ఉత్సాహంతో మెరుస్తున్నాయి.

ఉన్నట్లుండి గుహాలో ఏదో అలికిడి వినిపించింది.

బృందమంతా చటుక్కున పక్కకు తప్పుకున్నారు.

కొంతసేపటికి గుహాలోంచి ఓ మనిషి బయటకు వచ్చాడు. వాడి భుజంమీద ఏదో సంచివుంది.

అందరూ ఊపిరి బిగబట్టి వాణ్ణి చూస్తున్నారు.

వాడు భుజంమీద సంచిని క్రిందకు దింపి సంచిలోంచి కొన్ని బట్టలు బయటకుతీశాడు. కొద్ది నిముషాల్లో వాడి నాగరక వేషం ఆటవిక వేషంగా మారిపోయింది. సంచి లోంచి వాడు కొన్ని వస్తువులు బయటకు తీసి లెక్క పెట్టి, సంచిలో పెట్టేసుకున్నాడు. తర్వాత సంచిని భుజానికి తగిలించుకుని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు. వాడు చాలాదూరం వెళ్ళిపోయాడని నమ్మకం కుదిరేక అంతా మళ్ళీ గుహ ముందుకు వచ్చారు.

"ఎవరు వాడు?" అన్నాడు టాగూర్.

"ఆటవిక వేషంలోవున్న నాగరకుడు, నాగరక వేషంలోవున్న ఆటవికుడు—ఇద్దరిలో ఒకడైవుండాలి. కానీ వాడిసంచిలో బంగారపుటచ్చులున్నాయి..." అన్నాడు రామేశం.

"అవును. పచ్చగా తళతళా మెరుస్తోంది. అంత బంగారం వాడికెక్కడిది?" అన్నాడు జోహారీ.

"వాడు గుహలోంచి బయిటకు వచ్చాడు" అన్నాడు టాగూర్. ఆ గుహలో ప్రవేశించాలని అతడికి చాలా ఆత్రుతగా వుంది.

మనిషి ఒకడు గుహలోంచి వచ్చాడు కాబట్టి, గుహలో ప్రమాదకరమైన జంతువులేమీ వుండవని కూడా వారు అనుకున్నారు.

ముందుగా టాక్సీవాలా, ఆ వెనుక టాగూర్, ఆ వెనుక జోగారావు, జోహారీ, రామేశం గుహలో ప్రవేశించారు. గుహలో చికటిగా వుంది.

జోహారీ జేబులోంచి అగ్గిపెట్టె తీశాడు. అతను గీసిన పుల్ల వెలుగులో గుహలో ఓ మూలగా కూర్చున్న మనిషి వాళ్ళ కళ్ళబడ్డాడు. వాడికి నలభైఏళ్ళుంటాయేమో—వీళ్ళం

దరికేసి అవోరకంగా చూస్తున్నాడు.

అగ్గిపుల్ల ఆరిపోయింది. ఇంకో పుల్ల వెలిగించాడు జోహారీ.

రామేశం ఆ మనిషిని సమీపించాడు.

"అడుగు ముందుకు వేస్తే చస్తావ్!" అన్నాడా మనిషి. రామేశం చటుక్కున ఆగిపోయాడు. అతన్ని దాటుకుని టాక్సీవాలా ఆ మనిషివైపు నడవబోయాడు.

మళ్ళీ అదే హెచ్చరిక — "అడుగు ముందుకు వేస్తే చస్తావ్!"

రామేశం ఆ మనిషినే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. అతడి పెదవులకదలిక, కంఠం విచిత్రంగా తోచాయి ఆయనకు. టాక్సీవాలా భుజంతట్టి "ఈ మనిషి కూడా బొమ్మేనని అనుమానంగా వుంది. ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

"మీరు సరిగ్గా ఊహించారు. మనలో ఒకరు ధైర్యం చేసి అడుగు ముందుకువేసి చూసి ఏమవుతుందో గ్రహించాలి..." అంటూ టాక్సీవాలా ఆ మనిషిని సమీపించాడు. ఆ మనిషిలో యెక్కడా ఏ విధమైన చలనమూ లేదు.

టాక్సీవాలా ఆ మనిషిని తాకేటంత దూరానికి రాగానే అతడు గిరగిరా తిరగడం ప్రారంభించాడు. అలా కాసేపు తిరిగేక ఆ మనిషి నేలలోకి కృంగి పోయాడు. ముందుకు వెళ్ళడానికిప్పుడు సన్నని మార్గం అగుపిస్తోంది. ఇదివరకటిమీద వెలుతురు కూడా వచ్చింది గుహలోనికి.

అందరికీ ఆ అనుభవం వింతగా వుంది. ఆశ్చర్యంగా వుంది.

అందరూ ఆ సన్నని మార్గాన్ననుసరించారు. అందరి కంటె ముందు టాక్సీవాలా నడుస్తున్నాడు. వెనుక

రామేశం వున్నాడు.

ఆ మార్గం క్రమంగా విశాలమైంది. క్రమంగా వెలుతురు కూడా అధికమైంది. సుమారు పావుగంట నడిచి వారు గుహలోంచి బయటకు వచ్చారు. అక్కడ వారికి కనబడ్డ దృశ్యం వారినమితాశ్చర్యపరులను చేసింది. అందరూ రెప్పవాల్చకుండా అటే చూస్తున్నారు.

సుమారు ఇరవైయేళ్ళ ప్రాయపుపిల్ల ఒకతె అర్ధనగ్నంగా నృత్యంచేస్తోంది. పాతికేళ్ళ యువకుడొకడు ఆ నృత్యం మాని ఆనందిస్తున్నాడు. ఆ ప్రాంతంలో ఈ బృందానికిది ఊహించని దృశ్యం. ఆ ఆశ్చర్యమే వీరిని ఆ జంటకు పట్టించింది.

ఆ యువతి వీరిని చూస్తూనే నృత్యం ఆపింది. ఆ యువకుడు పరుగున వీరిదగ్గరకు వచ్చి "ఎవరు మీరు? ఇక్కడికెలా వచ్చారు?" అనడిగాడు.

"మేము యాత్రికులం. ఇక్కడ చాలా వింతలు చూడవచ్చునని తెలిసి వచ్చాం" అన్నాడు రామేశం.

"ఇక్కడ వింతలు చూడగలమని యెవరు చెప్పారు మీకు?"

"గంగాపురం ప్రెసిడెంటు..." అన్నాడు రామేశం.

ఆ యువకుడి ముఖంలో రంగులు మారాయి "ఇంకా ఏం చెప్పాడు?" అన్నాడు.

"ఇంకేమీ చెప్పలేదు..." అన్నాడు రామేశం. మిగతా నలుగురూ ఆ సంభాషణలో కలగజేసుకోలేదు.

"ఇక్కడేమీ విశేషాలు లేవు. మీరు వెళ్ళవచ్చు..." అన్నాడా యువకుడు.

"మీరెవరో ఇక్కడేం చేస్తున్నారో తెలుసుకో వచ్చా?" అన్నాడు రామేశం.

"కూడదు..." అన్నాడు యువకుడు ముక్తసరిగా.

"సరే_అయితే మీ పని మీరు చేసుకోండి. మా పని మేము చేసుకుంటాం" అన్నాడు రామేశం. తన సంభాషణ వివరాలనాయన జోహారీ, టాగూర్ లకు తెలియబర్చాడు.

"కా స్తదూరంలో ఓ ఆలయం కనబడుతోంది" అన్నాడు టాక్సీవాలా.

అందరూ అటువైపు కదిలారు.

"మీరలా వెళ్ళడానికి వీల్లేదు" అంటూ చటుక్కున ఆ యువకుడు వారిముందుకు వచ్చి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు.

"ఎందుకని?" అన్నాడు టాక్సీవాలా.

"నేను చెబుతున్నాను కనుక..."

"నువ్వెవరు నాకు చెప్పడానికి?"

ఆ యువకుడు టాక్సీవాలాను సాచి లెంపకాయ కొట్టాడు. ఒక్క దెబ్బలో అతడు క్రిందపడిపోయాడు.

"ఎవ్వరూ అడుగు ముందుకు వేయవద్దు" అన్నాడా యువకుడు ఇంగ్లీషులో.

"నేను వేస్తున్నాను" అంటూ టాగూర్ ఓ అడుగు ముందుకు వేయడమే కాకుండా ఆ యువకుణ్ణి బలంగా ఒక్క తాపు తన్నాడు. ఆ యువకుడు కిందపడి దొర్లాడు. ఈలోగా టాక్సీవాలా లేచినిలబడ్డాడు_చెంపచేత్తో తడుముకుంటూ. అతడికళ్ళలో నీళ్ళతోపాటు కోపం కూడా బాగావుంది.

యువకుడు లేచేలోగా జోహారీ, టాగూర్ వెళ్ళి అతడి రెండు చేతులూ పట్టుకుని లేవనెత్తి "బిహేవ్ యువర్ సెల్ఫ్" అన్నారు.

యువకుడి ముఖంలో ఇప్పుడు కోపంస్థానంలో కంగారు ఉంది. అతను రామేశం వంక తిరిగి "నా తొందరపాటును మన్నించండి. కానీ వెంటనే మీరిక్కణ్ణించి వెళ్ళిపొండి" అన్నాడు.

"మేమెందుకు వెళ్ళిపోవాలో చెబితే అలాగే చేస్తాం. ఏది యేమైనా యింతదూరం వచ్చి ఇక్కడున్న ఆలయాన్ని చూడకుండా యెలాగూ వెళ్ళం" అన్నాడు రామేశం.

"మీరా ఆలయం చూడ్డానికి వీల్లేదు."

"ఎందుకని?"

"చెప్పకూడదు. కానీ చూస్తే మీకే ప్రమాదం."

"చెప్పకపోతే నీకు ప్రమాదం" అంటూ భోగారావు ఆ మనిషిమీదకు పులిలా దూకాడు. జోహారీ, టాకూర్ కూడా ఆ యువకుడికి కాసేపు దేహశుద్ధి చేశారు. అయితే అతడి నోటివెంట ఒక్క మాటకూడా బయటకు రాలేదు.

"వీడిచేత నిజాన్ని కక్కించలేం ఆ అమ్మాయిని లాక్కొస్తేసరి..." అన్నాడు టాకూర్.

ఈలోగా ఆ అమ్మాయే అక్కడకు వచ్చింది.

"ఇది చాలా ప్రమాదకరమైన స్థలం. ఆ ఆలయంలో ఒక అపూర్వమైన నిధి వుంది. ఎంత తీసినా తరగని బంగారం అక్కడ వుంది. ఆ రహస్యం కొంతమందికి తెలుసు. వాళ్ళిక్కడ్నించి బంగారాన్ని తరలించుకు పోవడానికి పెద్ద ఎత్తున ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు. అందు గురించి ఆలయంలో చాలామంది పనిచేస్తున్నారు. బంగారమంతా ఒక్కచోట లేదు. రకరకాల ప్రదేశాల్లో నిక్షిప్తమై వుంది. ఆ ప్రదేశాలను కనుక్కొని అందులోని బంగారాన్ని బయటపెట్టడానికి పెద్దఎత్తున కృషి జరగాలి. ఇక్కడి బంగారమంతా బయటకు తరలించడానికి అయిదారేళ్ళు పడుతుందని అంచనా.

ఇక్కడ చాలామంది పనిచేస్తున్నారు గదా_వారందరి కోసం నా లాంటి ఆడవాళ్ళని తీసుకువస్తున్నారు. నేను వీళ్ళ మనిషిని కాదు. వీళ్ళకు బందీని. నా దురదృష్టం

కొద్ది వీళ్ళకు చిక్కి యిక్కడ నాకు నచ్చని జీవితం గడుపుతున్నాను.

ఆలయం సమీపించారంటే మీరు మరి ప్రపంచాన్ని చూడలేరు. బయటివారు రారన్న ధైర్యంతో ఇక్కడ కాపలా లేదు. మనం వెంటనే బయటకు పోయి ప్రాణాలు దక్కించుకుందాం. నన్నిక్కడి నుంచి బయట ప్రపంచానికి తీసుకుపోగలిగితే—మీకు నేను ఆజన్మాంతం ఋణపడివుంటాను'' అందా యువతి.

ఆమె అన్న మాటల అర్థాన్ని జోగారావు బోహారీ, టాకూర్ లకు వివరించి చెప్పాడు. ఆ వివరాలు రామేశం బృందానికి చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి.

''ఇప్పుడేం చేయాలి?'' అన్నాడు టాక్సీవాలా.

''అంతా అయోమయంగా వుంది—'' అన్నాడు టాకూర్.

''ఈ యువతి మనను తప్పుదారి పట్టించడం లేదన్న గ్యారంటీ వుందని మీకు తోస్తోందా?'' అన్నాడు రామేశం.

మళ్ళీ అందరూ ఆలోచనలో పడ్డారు. రామేశం అనుమానానికి ఆ యువతి ప్రత్యేకంగా సంజాయిషీ ఇవ్వకుండా తనకా అవసరం లేదన్నట్లు ఊరుకుంది.

''మనను ఆలయం దగ్గరకు వెళ్ళకుండా ప్రయత్నించాలని ఈ ఇద్దరూ ప్రత్నిస్తున్నారు. యువకుడు బెదిరించి చూశాడు. ప్రయోజనం కనబడలేదు. ఈయువతి ఆట్నించి నరుక్కురావడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. రోట్లో తలపెట్టి రోకటిపోటుకు భయపడడమెందుకు? మనం వెళ్ళి ఆ ఆలయంలోని విశేషాలు చూసివద్దాం—'' అన్నాడు రామేశం.

''నేను చెప్పవలసింది చెప్పాను. ఇప్పుడు మీరు

చేస్తున్న సాహసంవల్ల మిమ్మల్ని మీరు రక్షించుకోలేరు. నన్ను రక్షించలేరు'' అందా యువతి.

ఆ యువకుణ్ణి, యువతినీ వెంటబెట్టుకుని ఆ అయిదుగురూ ఆలయంవైపు నడిచారు. ఓ కంట ఆ యువకుణ్ణి, యువతినీ కనిపెడుతూనే వున్నప్పటికీ అందరికీ గుండెలదురుతూనే వున్నాయి. ఏ క్షణం యేం జరుగుతుందో ఎవరికెరుక?

అంతా ఆలయంలోకి ప్రవేశించారు. అది ఒక శివాలయం. ఏ నాటిదో కానీ ఆ ఆలయం మీది శిల్పం అద్భుత కళాసృష్టి అని చెప్పవచ్చును. అంతా ఆలయం చుట్టూ తిరుగుతున్నారు. ఎక్కడా వేరే మనుషుల అలకిడిలేదు.

ఆలయం చుట్టూ తిరగడమయ్యేక వారు లోపలకు ప్రవేశించారు. ముందుగా టాక్సీవాలా ఆ వెనుక జోహారీ, యువకుడూ, జోగారావూ-ఆ వెనుక టాకూర్, యువతి, రామేశం అంతా లోపల ప్రవేశించారు. అక్కడి దృశ్యం వారినాశ్చర్య చకితులను చేసింది.

ప్రవేశద్వారం వద్ద నంది విగ్రహం వున్నది. అది రెండుగా చీలి వున్నది. అటూ ఇటూ బంగారపు పలకలు ఫ్రేంలో అమర్చబడివున్నాయి. అలాగే ధ్వజస్థంభం కూడా బంగారపుపలకలమయంగా వుంది.

''ఇది నిజంగానే అపూర్వనిధి'' అన్నాడు టాకూర్.

లోపల గుడి చాలా విశాలంగా ఉంది. ఎప్పుడు కట్టారో, ఎవరు కట్టారో కానీ ఆ కట్టడం ఇంతవరకూ చెక్కు చెదరకపోవడం చాలా ఆశ్చర్యం. అంతా వాళ్ళి కాసేపు మంటపంలో విశ్రమించారు.

''మన ట్రిప్పు ఫలించింది. ఇది నిజంగానే జీవితానికో అనుభూతిగా మిగిలిపోతుంది'' అన్నాడు రామేశం

ఆంధ్రదేశంలో అంతవరకూ చూసిన ఆలయాలన్నీ దీని

ముందు శిల్పసౌందర్యంలోనూ, వైశాల్యంలోనూ కూడా దిగదుడుపుగా వున్నాయి.

“వాటంచూస్తూంటే ఈ గుడిలోని ప్రతిశిల్పమూ బంగారంతో నిండివున్నదనిపిస్తోంది” అన్నాడు జోహారీ.

“అలా అనుకోవడానికి వీల్లేదు. ప్రతిశిల్పాన్నీ జాగ్రత్తగా పరీక్షించి బంగారం వున్నదీ లేనిదీ తెలుసుకోవచ్చును. అలాగే మరికాస్త జాగ్రత్తవహిస్తే ఏ శిల్పాన్నీ దెబ్బతీయకుండానే జాగ్రత్తగా బంగారాన్ని స్వంతం చేసుకోవచ్చు. నందివిగ్రహమూ, ధ్వజస్థంబమూ—కొన్ని రహస్యపు మాటల సాయంతో తెరవబడ్డాయి. ఇక్కడున్న విగ్రహాలు శిలావిగ్రహాలను పోలివున్నా వాస్తవానికవి లోహనిర్మితాలు” అందా యువతి.

“నువ్వు లోపల మనుషులున్నారని చెప్పేవు. కానీ ఎవ్వరూ లేరు” అన్నాడు జోగారావు.

“అవును. అబద్ధం చెప్పాను. ఇక్కడున్న ఈ బంగారాన్ని మీరు కళ్ళతో చూస్తే ఉత్తిచేతులతో కదలగలుగుతారా? మీలో ఆశ రేగుతుంది. అక్కణ్ణించి కష్టాలు ప్రారంభమవుతాయి. నాకంటె అనుభవం గలవారు. మీకు నేనేం చెప్పగలను?” అందా యువతి.

“అయితే ఇక్కడ మనుషులు లేరా?” అన్నాడు రామేశం.

“ఈ రోజుకు లేరు. ఒకవారం రోజుల్లో ఇక్కడ హడావుడి ప్రారంభమవుతుంది. అంతవరకూ ఈ ప్రాంతానికి నేనూ, ఇతనూ కాపలా!” అందా యువతి యువకుణ్ణి చూపిస్తూ.

“అయితే నువ్వు కూడా వీళ్ళ మనిషివేనన్న మాట?” అన్నాడు జోగారావు.

“కాదు. నేనిక్కడ బందీని. నేనొక్కతెనే కాదు,

ఇంకా కొందరు ఆడవాళ్ళున్నారిక్కడ బందీలుగా”
అందా యువతి.

“ఇక్కడ అంటే?” అన్నాడు రామేశం.

“నాకు తెలియదు. కానీ ఇతనికి తెలుసు” అందా యువతి.

“రప్పించు. చూస్తాం” అన్నాడు టాక్సీవాలా యువకుని వంక తిరిగి.

“ఆమె చెబుతున్నవన్నీ అబద్ధాలు. తనే ఇక్కడి వ్యవహారానికి నాయకురాలు. మిమ్మల్ని బుట్టలో వేసుకోవాలని చూస్తోంది” అన్నాడు యువకుడు.

“వీళ్ళతో మనకేమిటి గానీ ఇప్పుడేం చేయాలి మనం?” అన్నాడు రామేశం.

“ఈ పూటకిక్కడ విశ్రాంతి తీసుకోవాలి” అన్నాడు జోహారి.

“ఆ తర్వాత...”

“శాశ్వతంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటారు” అని నవ్విందా యువతి.

రామేశం తన బృందంతో అన్ని విషయాలూ చర్చించాడు. ఏంచేయాలో ఎవ్వరికీ తోచడంలేదు. తమ కళ్ళబడ్డ ఈ అపూర్వనిధిని వశపర్చుకోవాలని అందరికీ వుంది. అయితే దీని ఉనికిని ప్రభుత్వానికి తెలియచేయాలని రామేశం అభిప్రాయపడ్డాడు. ఆయన అభిప్రాయాన్నామోదించినా, ఆమోదించకపోయినా ఎవ్వరూ వ్యతిరేకించలేదు.

“ఇక్కణ్నుంచి బయటపడ్డాన్ని పెద్దసమస్యగా మీరు గుర్తించినట్లులేదు. అందుకే వృథా కాలయాపన చేస్తున్నారు. ఇక్కణ్నించి తప్పించుకోవడము కష్టమే! తప్పించుకుని బ్రతికి బయటపడటమూ అసాధ్యమే!”

అందాల యువతి.

ఆమెకు తామక్కడ వుండడం యిష్టం లేదని రామేశానికి అర్థమయింది. అంటే ఈ రాత్రి కూడా ఇక్కడే దైనా విశేషం జరుగుతుందా? లేక ఈమె నిజంగా బయట పడాలని తహతహలాడుతోందా! ఏది యేమైనా యీ రాత్రికి తామిక్కడ విశ్రాంతి తీసుకోక తప్పదు. చీకటి పడుతోంది. ఇప్పుడెక్కడికి వెడతారు?

అంతా భోజనాలు చేశారు.

రామేశం ఆమె మాటలను సీరియస్‌గా తీసుకోవడం లేదు. ఆయన ఆలోచనలు పరిపరివిధాలపోతున్నాయి. గంగాపురంలో ఇప్పుడేం జరుగుతోంది? ఊరి ప్రెసిడెంటుకు తామింకా కనబడకపోవడంతో అనుమానం రాలేదా? ఆయనకూ ఈ నిధికీ సంబంధం ఉంటే యిప్పుడాయన ఊరుకుంటాడా? తెల్లారేలోగా మనుషులు తమను చుట్టుముట్టరా?

చుట్టుముడతారని భయపడి యిప్పుడు వెనక్కు వెడితే మాత్రం తాము దొరికిపోమని నమ్మకమేమిటి? అడకత్తెరలో చిక్కిన పోకలా వుంది తమ పని. అయితే యిందులో విచారించవలసినది లేదు. తాము కావాలనే యిందులో యిరుక్కున్నారు.

ఒక అపూర్వ విధిని కళ్ళారా చూశామన్న ఆనందం ముందు ఈ కష్టాలో లెక్కలోనివి కావు. గంగాపురం ప్రెసిడెంటుక్కూడా తామంటే భయముంది. సాధ్యమైనంతవరకూ తమ ప్రాణాలు తీయడు.

రాత్రి అంచెలంచెలుగా మెలకువ వుండి కాలంగడపాలని వారు అనుకున్నారు. అయితే వారికా శ్రమ అవసరం లేకపోయింది. రాత్రి పదిగంటలకల్లా అక్కడకో చిన్న పటాలం వచ్చి చేరింది. వారివద్ద ఆయుధాలున్నాయి.

"నామాట వినలేదు. నాకు చెర తప్పలేదు సరిగదా— మీరూ బందీలవు తున్నారు—" అందా యువతి.

రామేశం బృందం పెద్దగా చలించలేదు—"మేము సాధారణ యాత్రీకులం. ప్రయాణాలు మాకు సరదా. ఇక్కడున్న ఈ అపూర్వ కళాఖండాన్ని చూడగా మా జన్మ తరించింది. మాకీ నిధిమీద ఆశలేదు. మేము వచ్చిన పనైపోయింది. సెలవిప్పిస్తే వెడతాము..." అన్నాడు రామేశం.

"మీరు కావాలని సింహం నోట్లో తలపెట్టారు. మీకు లాగే నాకూ కొన్ని సరదాలున్నాయి. మీ సరదా తీరిందంటున్నారు. కాబట్టి నా సరదా తీర్చుకుంటాను. మీరందరూ వరుసగా ఒకరి పక్కగా ఒకరు నుంచోండి..." అన్నాడు కొత్తగా వచ్చిన పటాలంలోని నాయకుడు ముందుకు వస్తూ.

అయిదుగురూ ఒకరి పక్క ఒకరు నిలబడ్డారు.

"మీరు మొత్తం అయిదుగురున్నారు. మిమ్మల్ని యిదుగురినీ రివాల్వర్‌తో కాల్చి చంపవచ్చు. కానీ అలా చేయను. మీ అయిదుగురికీ మంచి పానీయం ఇప్పిస్తాను. అందులో ఒకరి దాంట్లో విషం వుంటుంది. నేనిచ్చిన పానీయాన్ని అందరూ బుద్ధిగా తాగినట్లయితే మీలో ఒక్కరే మరణిస్తారు. మిగతా వాళ్ళందరూ రక్షించబడతారు. అలాచేస్తే మానవత్వం పాలు ఎక్కువగా వున్నట్లవుతుంది కదూ?" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

బృందంలో అయిదుగురికీ ముచ్చెమటలు పోశాయి.

రామేశం అందరిలోకీ ముందుకు వెళ్ళి—"నీవు మమ్మల్ని చంపడం అనవసరం. ఏ విధంగానూ మేము మీకు అపకారం కలిగించం. ఈ నిధి సంగతి మరచిపోతాం. మమ్మల్ని వదిలి పెట్టేసేయ్. మాలో ఒకర్ని చంపడమే

నీ ఉద్దేశ్యమైనట్లయితే నన్ను చంపేసేయ్. అందరిలోకీ ముసలివాడిని...'' అన్నాడు. హఠాత్తుగా ఆయన గొంతులో దైన్యం ధ్వనించింది.

జోగారావు, టాగూర్ కి పరిస్థితి వివరించాడు. టాగూర్ ముఖం కోపంతో జేవురించింది. "చూడు. నాకు చావంటే భయంలేదు. ధైర్యంగా ఇక్కడకు వచ్చాను. ధైర్యంతోనే ఇక్కడ ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటాను. నా ప్రాణాలకోసం వీళ్ళని దేబిరించను...'' అన్నాడు.

జోహారీ, టాక్సీవాలా మాత్రం కాస్త దిగులుగా వున్నారు. అంతవరకూ వున్న వుత్సాహం మాయంకాగా వాళ్ళు ప్రాణభీతితో ఆ వ్యక్తివంకే చూస్తున్నారు.

ఆ వ్యక్తి తన వెనుకనున్న ఒక మనిషికి సైగ చేశాడు. వెంటనే ట్రేలో ఒక మనిషి ఈ అయిదుగురి ముందుకూ వచ్చాడు. ట్రేలో అయిదు గ్లాసులున్నాయి. గాజు గ్లాసుల్లో రంగులేని ద్రవం కనబడతోంది.

"ఈ అయిదింటిలో ఒకటి మాత్రమే విషం. మీ మీ గ్లాసుల్ని మీరే ఎన్నుకోండి. ఎవరు చావును ఆహ్వానిస్తారో_తమాషా చూద్దాం. అందరూ తలో గ్లాసునూ అందుకోండి. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేశారో_అయిదుగురూ చస్తారు...'' అన్నాడా వ్యక్తి.

అయిదుగురూ ఆ గ్లాసుల వంకే చూస్తున్నారు. ఆ గ్లాసుల్లో వారికి మృత్యువు కనబడుతోంది. అందులోనూ కోరి ఆప్యాయంగా ఆహ్వానిస్తున్న మృత్యువు!

ఆ వ్యక్తి రివాల్వర్ గాలిలోకి పేల్చాడు. రెడీ వన్. టూ. త్రీ.

అయిదుగురూ అయిదు గ్లాసులూ అందుకుని గటగటా పానీయాన్ని త్రాగేశారు. తర్వాత ఒకరివంక ఒకరు చూసుకున్నారు. అందరికీ కడుపులో తిప్పుతున్నట్లే

ఉంది కానీ ఎవరికీ ఏమీ కాలేదు.

ఆ వ్యక్తి నవ్వాడు—"ఆశ్చర్యం! మీలో ఎవ్వరూ చావలేదు. అంతా బాగానే వున్నారు. తప్పకుండా చచ్చిపోతానని మీరనుకున్నారు కానీ మీలో ఎవ్వరూ చావరని నాకు తెలుసు. ఎందుకంటే—పాలలో ఉప్పు కలిసేనే అవి విరుగుతాయి. మీలో ఒక్కరు విషం తాగిన మాట నిజం. కానీ ఆ విషం విషంలా పనిచేయడానికి మీరు మరో టాబ్లెట్ వేసుకోవాల్సి వుంది. నా మనిషి మీ దగ్గరకు అయిదు టాబ్లెట్సుతో వస్తాడు. అందరూ తలొకటీ వేసుకోండి. అప్పుడేం జరుగుతుందో తమాషా చూద్దాం."

అయిదుగురి ముందూ టాబ్లెట్సు కనబడుతున్నాయి. అవే మృత్యుగుళికలని వారికి తెలుసు. కానీ తప్పదు. మళ్ళీ అందరూ తలొకటీ వేసుకున్నారు.

అందరూ చూస్తుండగా కెవ్వుమన్న ఆర్తనాదం వినబడింది. టాక్సీవాలా కెవ్వుమని అరిచి క్రిందపడి గిలగిల తన్నుకుని క్షణంలో ప్రాణాలు విడిచాడు.

మొదటి దఫా విషం లేకపోవడంలో రామేశం శాస్త్రి సంతోషంగా వున్నాడు. ఆ వ్యక్తి తమను భయపెట్టి ఆడుకుంటున్నాడని ఆయన ఆశపడ్డాడు. టాక్సీవాలా నేల కూలడంతోనే తమ ప్రాణాలకు నిజంగానే ముప్పు వచ్చిందని ఆయనకు అర్థమయింది.

అందరూ నేలమీదకు వంగి టాక్సీవాలాను సమీపించారు. కొద్ది నిముషాల క్రితంవరకూ తమతో సరదాగా గడిపిన ఆ మిత్రుడి శరీరంలో ఇప్పుడు ప్రాణాలు లేవన్న నిజం వారికి కలిగించిన బాధ ఇంతా అంతా కాదు.

"అన్నింటికీ తనే ముందడుగు వేస్తూ వచ్చాడు. ఆఖరికి మృత్యువు నాహ్వానించడంలో కూడా—" అన్నాడు

టాకూర్.

“మీరు నలుగురూ బ్రతికి బయటపడ్డా మనుకుంటే అది చాలా పెద్ద పొరపాటు. ఇప్పటికి ఫస్ట్ రౌండ్ అయింది...” అన్నాడా వ్యక్తి.

“అయితే అందర్నీ ఒకేసారి చంపేసేయరాదూ___” అన్నాడు జోగారావు.

“అందుకు నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. మీకు ఓ అవకాశం ఇచ్చి చూద్దామని మానవత్వంగల మనిషిగా నేననుకుంటున్నాను. మీరంతా ఆలయ ముఖద్వారం చేరి గుహ వైపు పరుగెత్తండి. నేను ముఖ ద్వారం దగ్గరకువచ్చి రివాల్వర్ కాలుస్తాను. తప్పించుకోగల వాళ్ళు అదృష్టవంతులు. అసలీ ప్రాంతం చేరి ఇంత సేపు బ్రతికిన వాళ్ళే అదృష్టవంతులు. సెకండ్ రౌండ్‌లో ఎంతమంది రక్షించబడతారో చూద్దాం...ఎంతో టైంలేదు. రెడీ...వన్. టూ...త్రీ...”

నలుగురూ ఆలయ ముఖద్వారం చేరి అక్కణ్నించి పరుగెత్తడం మొదలుపెట్టారు. శక్తికొద్దీ పరుగెడుతున్నారు ప్రతి ఒక్కరూ. ప్రాణభీతి వారి కళ్ళలోనూ, కాళ్ళలో కూడా వుంది.

ఆ వ్యక్తి ఆలయం ముఖద్వారం చేరాడు. ముఖద్వారం నుంచి గుహకు చేరేదారి “U”ఆకారంలోవుంది. ఆ వ్యక్తి వారిలో ఒకరిని జాగ్రత్తగా శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నాడు. రివాల్వర్‌ను తన టార్జెట్ మీదకు గురిపెట్టాడు. మరుక్షణంలో రివాల్వర్ పేలింది.

హృదయ విదారకమైన ఆర్తనాదం!

మిగిలిన ముగ్గురూ ఆగిపోయారు. పడిపోయిన మనిషి కోసం చూశారు. అతను జోహారీ!

"చిన్న వాళ్ళకే ముందుగా నూకలు చెల్లిపోతున్నాయి" అంటూ బాధగా నిట్టూర్చాడు రామేశం— "అంత మాత్రాన మిగతా వాళ్ళం తప్పించుకోగలిగామనీ కాదు."

"ఇప్పుడు చేయగలిగిన దేముంది? ఇదే ఊపులో ముందుకు వెళ్ళిపోతే...?" అన్నాడు టాగూర్.

అయితే గుహముందు ముగ్గురు మనుషులు తుపాకీలతో నిలబడి వున్నారు.

"వెనక్కి వెళ్ళండి. ఇంకా థర్డ్ రౌండ్ మిగిలి వుంది—" అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

రామేశం బృందానికి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

"ఈ మానసిక హింసకంటె అందర్నీ వెంటనే చంపేసినా బాగుండును..." అన్నాడు గోగారావు. అయితే శత్రువు అవకాశమిచ్చినపుడు ఆ పరిస్థితుల్లో ఎదిరికైనా వుపయోగించుకోవాలనే వుంటుంది.

ముగ్గురూ వెనక్కి మళ్ళారు.

"భయపడి చేయగలిగింది లేదు. చివరి క్షణంవరకూ ధైర్యంగావుందాం—"అన్నాడు టాగూర్—"ఎటొచ్చీ నాదొక్క విన్నపం. మనలో ఏఒక్కరైనా మిగిలితే వీడి మీద పగసాధించాలి. వీడి అంతు తేల్చాలి. అందుకు నా కుమారుడి సాయం తీసుకోండి..."

"త్వరగా రావాలి..." ఆ వ్యక్తి గర్జించాడు.

ముగ్గురూ మళ్ళీ వెళ్ళి ఆ వ్యక్తి ముందు నిలబడ్డారు. ఆ వ్యక్తిని చూస్తూంటే వారికి నరరూప రాక్షసుడిలా అగుపిస్తున్నాడు.

నా మనిషి ఇప్పుడు ట్రేలో మీదగ్గరకు మూడుచీటీలు తెస్తాడు. అందులో ఒకదాంట్లో "చంపు"—అని రాసి వుంటుంది. రెండోదాంట్లో "చావు"—అని మూడో దాంట్లో "బ్రతుకు"—అనీ రాసి వుంటుంది. "చంపు"

అన్న చీటీ వచ్చినవాడు "చావు" అన్న చీటీ వచ్చిన వాణ్ని విషం పూసిన కత్తితో పొడవాలి. మిగిలిన ఇద్దర్నీ వదిలిపెట్టేస్తాను. ఇదే ఆఖరి రౌండ్. చంప డంలో జాప్యంచేసినా, చంపడానికి సందేహించినా, ఎదుటివాణ్ని చంపకుండా తనకుతాను పొడుచుకున్నా— నా రివాల్వర్ ఇద్దరి ప్రాణాలూ తీస్తుంది. అలాకాకుండా మామీద అత్యాచారానికి ప్రయత్నిస్తే ముగ్గురూ చస్తారు. రూల్స్ చెప్పానుగా—ఇప్పుడు ఆట ప్రారంభం..." అన్నాడా వ్యక్తి.

ఆ మాటలు వింటూనే ముగ్గురూ ముఖముఖాలూ చూసుకున్నారు. ఎవరు ఎవరిని చంపాలి? వాళ్ళకు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. "ఈ క్షణంలో మమతానుబంధాలు, మమకారాలు...అన్నీ మరచిపోదాం. వీడు తన మాటమీద నిలబడి మనలో ఇద్దర్ని వదిలిపెడతాడని నే ననుకోవడంలేదు. అయి ప్పటికీ తెలివితక్కువగా కోరి చావును ఆహ్వానించడమెందుకు? వాడు చెప్పినట్లే చేద్దాం. ఎవరూ ఎవరినీ దయతలచవద్దు......"అన్నాడు రామేశం.

ఒక మనిషి వారిముందు ట్రేతో నిలిచాడు. అందులోని మూడు చీటీలనూ చూస్తూ వారు ముగ్గురూ గజ గజా వణికిపోయారు. ఇంతవరకూ జరిగిన హత్యలు ఒక ఎత్తు. జరుగనున్నది ఒక ఎత్తు. వణుకుతున్న చేతులతోనే ముగ్గురూ చీటీలు తీశారు. కానీ విప్పి చదవడానికి ముగ్గురికీ ధైర్యం చాలలేదు.

ఆఖరికి టాకూర్ తన చీటీ విప్పి చదివాడు— "చంపు!" అని ఉంది. తన ప్రాణాలు నిలబడ్డవని అతడికి ఏమాత్రమూ సంతోషంగా లేదు. ఎదురుగావున్న ఇద్దరిలో ఒకరిని తను చంపవలసివుంది. రామేశాన్నికానీ,

జోగారావునుకానీ తన చేతుల్తో ఎలా చంపగలుగుతాడు?

రామేశం తన చీటీ విప్పి చదివాడు—"బ్రతుకు—" అని వుంది.

అంటే చావబోతున్నది జోగారావు అన్నమాట!

జోగారావు చుట్టూ బెదురు చూపులు చూస్తున్నాడు అతడి కళ్లలో ప్రాణభీతి వచ్చేసింది. భయం వేరు, నిజం వేరు!

విషంపూసిన కత్తి టాకూర్ కి అందింది. టాకూర్ గుండె రాయి చేసుకున్నాడు.

"హటాత్తుగా సృష్టి స్తంభించిపోకూడదూ?" అనుకున్నాడు రామేశం. కానీ సృష్టి స్తంభించలేదు. కాలచక్రం ఆగిపోలేదు.

టాకూర్ ముందడుగు వేస్తూంటే జోగారావు వెనుకడుగు వేస్తున్నాడు. టాకూర్ జోగారావు కళ్ళలోకి చూడడంలేదు. అలా చూస్తే తాను చేయదల్చుకున్న పని చేయలేడని తెలుసు.

జోగారావు వెనుకడుగు వేస్తూంటే ఆ వ్యక్తి అరిచాడు. "చంపేవాడే కాని చచ్చేవాడు కదలకూడదు. అలా జరిగితే ఇద్దరూ చస్తారు నా చేతిలో..."

జోగారావు చటుక్కున ఆగిపోయాడు. చేతిలో కత్తితో కాలయముడిలా టాకూర్ వస్తూంటే అతని గుండెలు శరవేగంతో కొట్టుకుంటున్నాయి. తను కదలకపోతే తను అక్కడే చస్తాడు. తను కదిలితే తనతో పాటు టాకూర్ కూడా చస్తాడు. ఏం చేయాలి తనిప్పుడు?

చీమలాంటి చిన్నప్రాణి కూడా తన ప్రాణాలు రక్షించుకోవడంకోసం చివరిక్షణంవరకూ ప్రయత్నిస్తుంది.

ఆలోచనా శక్తితో అత్యున్నత స్థాయి చేరుకున్న మనిషిని ఆత్మరక్షణ చేసుకోకుండా అనువులు అర్పించమనడం...ఎంత ఘోరం?

అయినప్పటికీ జోగారావు కదలలేదు. ప్రతిఘటించే యత్నం చేయలేదు. టాకూర్ కత్తి అతడి గుండెల్లో బలంగా దిగబడింది. కత్తి దిగబడిన మరుక్షణంలోనే జోగారావు శరీరం నల్లబడింది. అతడు కుప్పలా నేలకూలిపోయాడు.

టాకూర్, జోగారావువంక చూడలేదు. రెండు చేతులూ ముఖానికి కప్పుకుని ఘొల్లున ఏడుస్తూ నేలమీద కూలబడిపోయాడు. రామేశం నోట మాట రాకుండా అలా నిలబడివున్నాడు.

"వెరీగుడ్! అపురూపమైన ప్రదేశాన్ని చూసి మీ సరదా తీర్చుకున్నారు. అపూర్వమైన ఆటలతో నా సరదా తీర్చుకున్నాను. నాకు సంబంధించినంతవరకూ మీ ప్రాణాలతో నాకు నిమిత్తంలేదు. మిమ్మల్ని నేను చంపను. మిమ్మల్నిద్దర్నీ నా మిత్రులకు కానుకగా పంపుతున్నాను. మీ భవిష్యత్తు వారి సరదామీద ఆధారపడి వుంటుంది" అన్నాడా వ్యక్తి.

తర్వాత రామేశానికీ, టాకూర్‌కూ స్పృహ తప్పించబడింది. వాళ్లకు స్పృహవచ్చేసరికి ఒక ఆటవిక జాతిమధ్యన తాము వున్నామని గ్రహించారు. వీళ్ళిద్దరూ కళ్ళు తెరవగానే వాళ్ల చుట్టూవున్న మనుష్యుల్లో సంచలనం కలిగింది.

"మెలకువ వచ్చింది వుండండి"— అంటూ ఆటవికుల్లో ఒకడు ముందుకు వచ్చాడు. రామేశం, టాకూర్— లేచి కూర్చోడానికి ప్రయత్నించారు. అయితే వారి చేతులూ, కాళ్లూ కట్టబడి వున్నాయన్న విషయం అప్పుడే వారికి అర్థమయింది. (సశేషం)